

Vallások és hitek

Faria lakói számos pártfogót találtak maguknak az évezredek során. Akadnak közöttük olyanok, akik alig egy-két családot, kisebb közösségeket istápolnak. A veahkák körében például a helyi erdőségek, hegységek, folyók „lelkének” imádata a szokás. De akadnak akik más síkok lakói között találják meg azokat, akikhez fohászait intézhetik, mint például Orzol démonúr Salmeriában, vagy éppen az egyezményes vallás panteonja. Más istenek a híveik között járva élik életüket, mint teszik azt például Neiderheimrben a fraeligek között mulatozó déli istenek, akik folyamatos viszálykodásaik és belharcaik ellenére mind a mai napig megőrizték feltörekvő népük hűségét és odaadását. Velcában a Jóanya, Esqi Taqban a Trón imádata számít államvallásnak. Akadnak aztán olyan vallások is, amelyek egykoron számos követővel rendelkeztek, birodalmak felemelkedésében nyújtottak segédkezet, de mostanra az isteneik fényessége megfakult. Ezek között, az egykor szebb napokat látott istenségek között kell megemlíteni a bogun sorsisteneiket, vagy éppen az idők során az örület örvényében irányt vesztett Dhivagit.

A vallások és kultuszok végeláthatatlan sora miatt kimerítő tárgyalásuk bukásra ítélt vállalás lenne. Ezért a következő oldalak mindössze a legnépszerűbb, legtöbb hívővel rendelkező pár vallásra térnek ki. Először azonban egy fontos kérdést kell megválaszolni.

Mi az isten?

Faria tudós fői között örök idők óta tartó és gyakran vérontásba fulladó vita tárgyát képezi a fenti kérdés, még ha kissé fennköltebb megfogalmazásban is. Miféle definíció is tudná magába foglalni a fraeligek emberek között járó, közös imádatból erőt merítő istenségeit, az egyezményes panteon ereklyéken keresztül akaratot nyilvánító hatalmasságait, vagy éppen a hívei elméjében fertőző érzelmintázatként létező Dhivagit? És ha létezik ilyen definíció, akkor vajon magába foglalja-e az esqi taqi császárokat magához forrasztó, helyettük uralkodó Öreg Trónt, vagy éppen a Világ Gyökerét Rágó Drul'ger démon?

További viták elkerülése végett, itt és most istenek alatt olyan vélt vagy valós lényeket értünk, akikhez emberek jelentős csoportjai fordulnak imáikkal és a beléjük vetett hitre igazhitű követők tették fel életüket. Eszerint az értelmezés szerint - amely egyébként igen népszerű az Arklinai Egyetem elefántcsont tornyában - az istenség mibenléte nem magából az isten személyéből fakad, hanem az emberektől, akik elfogadták őt istennek.

Egyezményes vallás

Ezerkétszáz esztendővel ezelőtt rendkívüli és ritka együttállásra került sor a Sodo-penepléne. Öt túlvilági entitás, öt rendkívüli hatalmú istenség mutatkozott meg Xiteusnak és családjának. A hetekig tartó együttállítás alatt hitükre térítették a pásztort, és rendkívüli erejű ereklyékkel látták el.

A tanításaik szerint a panteon tagjai – Adrasteia, Acce, Durius, Kemi és Marina – az aetherben lebegve akadtak rá Fariára. Öröktől való létezőkként számos világ számára hozták már el a megváltást, számos népet védelmeztek már az idők során. Úgy találták, hogy Fariát elárvult, tévútra vezetett és iránymutatásra szoruló lelkek lakják. Iránymutatásukat követve Xiteus és örökösei Faria minden vidékére megvitték az Egyezmény örvendetes hírét.

Így terjedt el a kontinensen az Ötök híre. A panteon vezetője mindig is Acce volt, aki uralkodik az ichor felett, és így a teremtés és pusztítás korlátlan hatalmával bír. Acce jobbán Marina úrnő foglal helyet, a végtelen óceánok és sebes vízű folyók istennője. Durius lovag, a dicső és becsületes küzdelem istene, Adrasteia, az Égi Múza, a művészetek és a tobzódó életöröm istennője örökkön egymásra áhítoznak, ám egymástól idegen természetük miatt aligha találhatnak egymásra. Végül az ötödik, Kemi úrnő, a Szilaj, a megzabolázhatatlan természet úrnője, ha csak teheti nem közösködik istentársaival. Az évek során az Ötökhöz két másik istenség is csatlakozott. Cheorr mester, az Első Kovács, a mesterségek pártfogója, miután esszenciáját egy ereklye-gólembe kovácsolta, még Aeternumba is bebocsátást nyert és most istentársai oldalán tölti napjait. Votisz nagyúr, ha hívták is, nem költözött Aeternumba, hisz a Lelkek Pásztoraként a Túlvilág kapujában a helye.

A panteon otthona, Aeternum csodás síkja és Faria együttállásai ritkák és híresen kiszámíthatatlanok, ám bekövetkeztük mindig világgraszoló esemény. Ilyenkor az istenek követői ezrével gyülekeznek synodus theodorumra, tanácskozásra az istennel, hogy útmutatást kérjenek a következő évtizedekre. A legutóbbi színódusra a Skizma előtt került sor, lesz hát mit megvitatni a következőn. A síkmágusok szerint Aeternum és Faria következő együttállására már csak három esztendőt kell várni, de sajnos Velcában fog sor kerülni rá. Az egyház és az acceriánusok is minden követ megmozgatnak, hogy a Jóanya országa befogadja őket - és csak őket - a színódus idejére.

Mivel a hívőknek csak ritkán adódik lehetősége kikérni isteneik útmutatását, a színódusok között kénytelenek a Szent Ereklyékre hagyatkozni. Ezek az ereklyék az elmúlt évszázadok ichorvérű igazhitűinek léleklenyomatát, emlékeit és ítélőképességét hordozzák

magukban. Sokan közülük maguk is részt vettek valamely színóduson, „személyesen” találkoztak az istennel, így véleményüknek rendkívüli súlya van. Sajnos az istenek valós szándékait még ők is csak találgatni tudják. Mi sem mutatja ezt jobban, mint, hogy a Skizma még az Accéhoz kötődő ereklyét is megosztotta.

A követők a panteon egy tagjának szolgálatára teszik fel életüket, és jól értenek hozzá, hogy bármilyen helyzet és az istenük között kapcsolatot találjanak. Vegyük például a harcot és a háborút. Durius nagyúr tart jogot arra, hogy a háború istenének tartsák. Ugyanakkor, ahogy arra Cheorr követői készséggel rámutatnak, a háborúkat többnyire azok nyerik, akiknek a legtöbb vas borítja a testét. Kemi úrnő követői szemében a háború pusztán a vadász és a préda harca felnagyítva. Acce követői azt szokták kiemelni, hogy a háborúk legteljesebb és legbiztosabb lezárása nem más, mint a pusztítás aktusa, amely felett a főisten rendelkezik. Adrasteia hívei a harcban is a ritmust keresik, Marina szószólói megjegyzik, hogy a tengeri csatákat mindig a hullámok és a szelek nyerik, míg Votisz szolgálói arra helyezik a hangsúlyt, ami a csaták után vár az egykori harcosokra.

De csak az igazhitűek ragaszkodnak ennyire ahhoz, hogy mindenhol saját istenük keze nyomát keressék. Az egyszerű hívők számára egyértelmű hogy mikor melyik istenekhez érdemes fohászolni. Csatába indulva Durius dicsőségét zengik, tengeri utazásra készülve bő kézzel áldozzák Marina oltárán a gyöngyöket, festőkagylókat és tonhalakat. A temetések alkalmával Votiszhoz szállnak az imák, és egy jól sikerült vadászat után Kemi úrnő kapja a legjobb falatokat.

Az istenek ünnepei fontos sarokkövei az emberek életének. Télutó és Tavaszelő havának fordulóján hálát adnak Accénak, amiért véget vetett a megfáradt előző évnek és megteremtette a reményteli újévet. Tavaszközép hava Durius dicsőségét zengi. Lovagi tornák százait rendezik ilyenkor Faria szerte. A nyári napforduló idején tartják a Múzsák Ünnepeit és Nyárutó ad helyet a Mesterségek Napjának. A legnevesebb mesterek kínálják ilyenkor eladásra portékáikat a nagy vásárokon. Mrekniából kiindulva az őszi Megemlékezés Napja is elterjedt, amikor a hívek Votiszhoz fohászolva emlékeznek meg szeretteikről.

Ünnepekkor abbamaradnak a munkák, és minden igaz hívő átadja magát a vallásos áhítatnak – jelentkezzen az habzó sör, vad mulatozás vagy épp lakmározás formájában. A panteon híveiktől távol áll az aszketizmus. Ellenben az egyház elvárja a túlvilági és világi hierarchiák tiszteletben tartását. Tilos az élet szentségének eltékozlása és az öncélú kegyetlenség. A harcnak ugyan megvan a helye az életben, a fájdalom és a szenvedés akár méltó áldozat is lehet, és a halál csupán

beteljesülése a sorsnak, de a Hetek szerint mindezeknek magasztos célt kell szolgálnia. Az istenek követői előtt tett esküvések megszegése főben járó bűnnek számít.

A Hetek fontos helyet foglalnak el a hívek mindennapi életében is és gyakori szereplői a meséknek is. Mindenki arra törekszik, hogy bátor és becsületes legyen, mint Durius. Kitartó és tüzes, mint Kemi. Kedves és gyengéd, mint Adrasteia. Szorgos és lelkiismeretes, mint Cheorr. Nyugodt, de tette kész, mint Marina. Előrelátó és beletörődő, mint Votisz, vagy bölcs és nagyra törő, mint Acce.

A vallás területén más vallások híveit hagyományosan óvatos és bizalmatlan kíváncsisággal fogadták, ám mindaddig, amíg nem nyíltan tiszteletlenek a panteonnal szemben, nem kellett üldöztetésről tartaniuk. A Skizma óta azonban sokan elzárkózóbbak lettek, és bár ellenséges érzelmeiket elsősorban az acceriánus eretnekek felé irányítják, azért jut abból másoknak is.

Acceriánus vallás

Az acceriánus vallás egyszerre tekinthet vissza évezredes hagyományokra és fiatalabb egy emberöltőnél. Acce ugyanis tizenegy évszázadon keresztül az egyezményes panteon tagja volt. Az idők során Acce egyháza tekintélyben, hatalomban és gazdagságban is a vallás többi irányzata fölé nőtt, de az acceriánus követők nem érték be ennyivel. Követelték, hogy a többi istenség követői hitvallásban fogadják el Acce abszolút főségét, amire ők nem voltak hajlandóak.

A hitvita eredményeként kiobbant Skizma egy emberöltő óta megosztja a híveket, és temérdek vérontáshoz vezetett. A harcok során az acceriánusok elvesztették birtokaikat az Áldott Ligában, de erős szövetségességre leltek a padour császárokban. Mostanra megtűrt felekezetnek számítanak számos tengervidéki és bogun államban, és egyedül elfogadott államvallásnak a Padour Birodalomnak a császár által uralt részein, így a fennmaradásuk nincs közvetlen veszélyben.

Az évezredek hagyományok béklyóiból kiszabadult acceriánus vallás energikus és hitbuzgó. A Skizma korábban soha nem tapasztalt mértékben fordította a közemberek figyelmét is az istenek felé, mérhetetlen étvágyukat prédikátorok, hitvitázók és próféták százai próbálják kielégíteni. Teremtő Acce követői a világ rendjét felforgató téziseikkel állnak elő, de egymás között sem tudnak egyetérteni. Az új egyház Diospolisban székelő vezetője, az Arcanum Custos ugyan mindent megtesz tekintélyének elismertetése érdekében, de a realitás egyelőre az, hogy hatalma a padour császár lovagjainak széles vállán nyugszik.

Az acceriánus vallás jelenleg önmagával is folya-

matos vitában álló gyülekezete a fanatikus és odaadó híveknek. Mindössze az Accéba és az egyház dicső jövőjébe vetett törhetetlen hit, valamint az egyezményes vallással és különösen Bölcs Acce áruló követőivel szemben érzett agresszív gyűlölet köti össze mindannyiukat. A számos acceriánus irányzat között akad, amelyik Acce pusztító haragját a hierarchiák és társadalmi normák ellen fordítanak, de olyanok is, akik az hagyományok új köntösbe öltöztetésével vannak elfoglalva.

Acce megkérdőjelezhetetlen főségének elismerését az acceriánusok mindenkitől elvárják. Bár nem tagadják el más istenségek létezését, de hozzáteszik, hogy Acce előtt mindannyian eltörpülnek, és csekélyke hatalmukat is mindössze az Ő kegyéből gyakorolhatják. Acceriánus területeken rendszerint szörnyű büntetés vár bárkire, akit más istenekhez fohászokodáson kapnak. Az acceriánusok térhódítását más isteneknek szentelt műremek és generációk óta imádott kegyhelyek pusztulása jelzi bármerre történjék is. Prédikátoraik nyomán csakhamar felobbannak az első máglyák is, és feltüzelt hívek erednek az eretnekek és hitetlenek nyomában. Aztán, ha a más isteneknek hitvallás tevőkből kifogynak csakhamar azok ellen fordulnak, akik Teremtő Accéhoz fohászokodnak ugyan, de nem a megfelelő módon.

A vérontásnak talán soha nem lesz vége, ugyanis nincs egyetértés a dogmákat és szertartásokat illetően sem, ami a hívek körében is nagy bizonytalanságot okoz. Gyakran előfordul, hogy az Accét kiteszítő istenségek említése nélkül ugyan, de megünneplik a panteon jeles napjait, míg mások a panteonnak az emlékezetétől is megszabadulnának, ha tehetnék.

Fraelig istenek

A fraeligeknek nincs kanonizált vallása, egyháza, megkérdőjelezhetetlen tekintélyű vallási vezetőik. Ellenben akadnak isteneik, akik együtt dorbézolják át velük a hosszú téli éjszakákat, az ő isteneik ugyanis közöttük élnek, még ha idejük nagy részét kénytelenek is mélyálomban tölteni. Épp ezért a fraeligek meglehetősen értetlenséggel tekintenek más vallásokra, és csak nagyon kevesen csábulnak el közülük más tanok által. A közjük érkező hittérítők ugyan ritkán szembesülnek üldöztetéssel, ellenben gyakorta lesznek otromba tréfák céltáblái.

A fraelig istenek többsége népükkel együtt érkezett Neiderheimrbe, így eredetük a múlt kódéba vész. Legalább egyikük, Odunnar, azonban már Neiderheimr gyermeke, aki még halandó életében lett a fraeligek legendás hőse és kezdtek el hozzá a blótok alkalmával róla is megemlékezni. Az elmúlást mindezidáig legyűrve Odunnar immár több, mint fél évezrede rója Neiderheimr tájait. A blótokra egyébiránt az összes fraelig isten-

ség nagy hangsúlyt fektet.

A blótok, ezek az italozásba és versengésbe torkolló közös áldozatbemutatók, jeles alkalmak a fraelikek számára. Bármikor sor kerülhet rájuk, bár egyes vidékeknek sokszor megvannak a saját, hagyományosan ugyanakkor tartott blótjai. A blót kitűnő alkalmat biztosít a fraelikek számára, hogy magányos farmjaikról, elzárt falvaikból összegyülekezve megismerjék a nagyvilág híreit, vásárokat tartsanak, vagy éppen, hogy a dicsőségre és zsákmányra vágyók csatlakozhassanak egy jarl kíséretéhez.

A blótok kevésbé szakrális aspektusai különösen akkor domborodnak ki, ha egyetlen istenség sem tünteti ki az eseményt a jelenlétével, és azt mindössze egy hylli, az istenek vándorló papjainak egyike vezeti. Az istenek színe előtt zajló guthblótok alkalmával viszont a fraelikeknek közvetlenül és mélyen megtapasztalják vallásukat. A guthblótok napokig tartó vallásos áhítatok, amely során az egyszerű hívek is megismerhetik az egyébiránt csak ichorvérű igazhitűek által ismert extázis élményét. Közös fohászaik messze zengő fodrokat vetnek az ichorban és nem ritka az ilyenkor elszabaduló Romlás sem. A guthblót testileg és lelkileg is erősen megviseli a híveket, utána napokig levertek és fáradtak mindahányan, ellenben egy életre szóló, leírhatatlan élménnyel lesznek gazdagabbak, amelynek ismételt átélésére többségük örökké vágyakozni fog.

Az istenek számára a guthblót szükségszerűség,

hiányában gyengülni és fakulni kezdenek. De a még a guthblótok ellenére is idejük nagy részét mélyálomban, guthsvefn-ben töltik pompás csarnokaik egyikében. Éber napjaik során az istenek a fraelikek legnagyobb erényeit és legmélyebb hibáit egyaránt megtestesítik: bátrak és vérszomjasak, kíváncsiak és meggondolatlanok, mélyézelmeűek és makacsok. Mindegyikük komplex személyiség, hosszú és bonyolult élettörténettel, amelynek minden terhét magukon viselik és rég kénytelenek voltak megtanulni, hogy tetteik következményeivel és az emberi élet értékével ne törődjenek.

Egymáshoz való viszonyuk változékony és elmentmondásokkal terhelt. Évezredes sérelmeket és régóta tervezett bosszúkat dédelgetnek a lelkükben, miközben egyedül a többi istenségben képesek egyenrangú társat látni. Viharos sebességgel képesek pusztító dühre gyulladni egymás iránt, és éppoly sebesen békülnek is ki, habár sérelmeiket soha nem feledik.

Egyenlők között az első körükben bölcs Braesi, az első Rúnaveető, a törvénnel szóló. Otthona, Lithöll, a Sárkánygerinc-hegység csillogó bérceinek magasán a világ csodája. Hyllije nagy tiszteletnek örvendő emberek, akik a vidéket járva ítéleteket hoznak és igazságot tesznek. Braesi párja sokáig Fél szemű Eldrid volt, egy jóvendőmondó seidr-boszorkány, a házi tűz őrzője. Ő figyelmeztette a fraelikeket Lóthurr közelgő dühére.

Stigandr, a bolyongó hajós, vezette őket Neiderhemr biztos menedékébe. Stigandr mindennél többre

becsüli a kalandot és a felfedezést. Álmából riadva tömegeket gyűjt maga mellé, hogy ismeretlen, távoli vidékekre, dicső kalandokra vezesse őket. Stigandról csak Eldridtől született gyermeke, Leyna mutat több érdeklődést a világ és különösen a fraeligek viselt dolgai iránt. A bajkeverő istennő még attól sem riadt vissza, hogy álmában kivágya anyja szemét, hogy azzal fürkészhesse a jövőt. Leyna korlátokat nem tűrő kíváncsisága és kegyetlen humora gyakorta bősíti fel az isteneket, így elővigyázatosságból gyakorta mutatkozik rejtekekben és otthonának, Ljoshöllnek a helye hétpecsés titok.

Odunnar a legfiatalabb a fraelig istenek között, és bár közismert, hogy Havsnas félszigetén látta meg a napvilágot és hamar kitüntette magát dicsőségével, bátorságával és becsületével. Legendás ichorvérű hős volt, flotnarokat kalandba vezető jarl, csarnoképítő, dorbézoló. Ő volt az első berzerker és az első bőrváltó, és istenné magasztosulását alighanem ezen tudásának köszönheti, bár hogy miként arról még hylljei is hallgatnak. Az összes istenek közül Odunnar a legaktívabb és ő tart legritkábban guthblótokat. Mondják, ha valahol háborúra készülnek a fraeligek, bizton számíthatnak rá, hogy előbb-utóbb Odunnar is feltűnik körükben.

Odunnarral ellentétben Banivarr, a holtak hajóit a tengeren túli világba kormányzó istennő ritkán mutatkozik a fraeligek körében. Bosszúálló és haragtartó, heves természetű istennő, aki elől még a hatalmas Saemd sárkány is kénytelen volt a szárazföldre menekülni.

Végül említést érdemel még Lóthurr, akinek szenvedélye még a vulkánok tüzénél is forróbban ég. Ritkán mutatkozik Neiderheimben, hiszen a fraeligek nem feledték, hogy az ő lángjai emésztették el az óhazát. Neve legtöbbször átkok részeként hangzik el, és hylljei gyanakvással kezelt emberek a fraeligek között.

Bogun sorsistenek

Az egykor dicső Bogun Birodalom számos lassan halványodó hagyatékának egyike a sorsistenek hite. Az egyezményes vallás vagy a fraeligek isteneivel ellentétben a bogun istenségek elvont fogalmak, a sorsok, megismerésük. Hatalmukat természeti jelenségeken, sorsfordulatokon és prófétáikon keresztül nyilvánítják ki.

A sorsisteneknek soha nem volt kanonizált vallása, de még hiteles listája sem. Ugyanazon fogalmakat a birodalom egyes vidékein más-más néven és más-más módon tisztelték. A bogunok istenei az emberi sorsok minden lehetséges fordulatát pártfogásukba vették. A bogun légiósok vértzetében és színeiben ábrázolt Rimjir a dicsőséges és győzedelmes élet istene érthető módon igen kedvelt volt a légiósok köreiben, és manap-

ság is gyakorta emlegetik fel a bogun nemesek. Zosul, a jószerencse istenének boldogságtól ragyogó, telt arca szinte minden településen felbukkan, különösen a fogadók környékén, hisz a veszélyes úton járók elsősorban csak benne bízhatnak. Usvian elkínzott tekintete az kórházak és szükségházak apró kápolnáiból tekint le a szenvedő hívekre. Stribog a változás és átalakulás istene áldja a meg az újonnan házasulókat, és rá hivatkoznak a megbánást színlelő bűnösök. Dhazkara, a váratlan fordulatok istene, Zorya a remény és újakezdés istennője, Volya a sorssal szembeszálló akarat megtestesítője: a bogun istenségek sora végtelen.

Egyikük azonban kiemelkedik közülük. Votisz, a beteljesült végzet istene már az őbirodalom idején is egyike volt a leghíresebb, leggyakrabban emlegetett isteneknek. Már ekkoriban az ő nevében búcsúztak az elhunytaktól és az ő akaratára hivatkozva rendelték el a halálos ítéleteket. Hitének felvirágzását azonban a birodalom bukása hozta el. A bogunok szemében Zelengrád pusztulása, amelyről Votisz egy lánglelkű prófétája évek óta prédikált, az istenség hatalmának hathatós demonstrációja volt. Ahogy a főváros bukásának híre bejárta a birodalmat százezrével szálltak a hasonló végzet elkerüléséért fohászok Votiszhoz.

Idővel Votisz kiemelkedett a sorsistenek közül. A bogun földeken nem feledkeztek meg gyökereiről, de egyháza az egyezményes vallás köntösét öltötte magára. Talán ez is mutatja, hogy a bogun vallás szebb napokat is látott, és mostanra már kevés olyan szeglete maradt

Fariának, ahol a sorsok hite egyeduralkodó lenne. Kényszerűségből tehát, a sorsistenek hívei meglehetősen toleránsak más vallásokkal szemben, és megelégszenek a tudatban, hogy előbb utóbb még a hamis istenségeket is utoléri a sorsuk.

Bár a sorsisteneknek nincsen a panteon egyházaihoz fogható szervezete, de az istenségek apró szobrai és áldozóhelyei mindenhol megtalálhatóak. A birodalom idején számos templomot és világra szóló kultuszhelyet emeltek a nekik, de ezek többsége mostanra az idő martaléka lett. Manapság még az istenek hitén élő közösségek sem építenek nekik nagy nagyszabású épületeket, helyette inkább a szabadban, vagy a település közösségi központjaiban kérik ki az istenek útmutatását, és könyörögnek hozzájuk kedvező sorsfordulatokért. Ezeket a szertartásokat általában a közösség legnagyobb tiszteletnek örvendő tagjai vezetik, vagy utazó próféták.

A szertartások során gyakran kerül sor a fogadalmi felajánlásokra, vagyis arra, hogy a hívek ígéretet tesznek bizonyos rendkívüli cselekedetek végrehajtására az óhajtott események bekövetkezte után. Gyakori a nehezen megszerezhető ritkaságok felajánlása, sokszor bizony meglehetősen meggondolatlanul. Nem egy bogun lelte már korai halálát a vadont járva, pletykált, de soha nem látott kincseket keresve, miután elnyerte szíve választottjának szerelmét, vagy egészséges gyermekkel áldották meg a sorsok.

A sorsistenek hívei közül sokan vállalnak aszketikus elvonulást a világ elől, erdők mélyén, apró szigeten, vagy hegyek bércein. Ott aztán, szent magányukban vég nélkül gondolkodhatnak a sors rejtélyein, és mások számára elérhetetlen bölcsességre és előrelátásra tesznek szert, legalábbis a hívek szerint. A leghíresebbek közülük épp ezért ritkán élvezhetik a magányt, hisz sorsfejtésre vágyók hada zargatja őket állandóan.

Ahogy a sorsisteneknek nincsenek mindenki által elfogadott hittételei vagy stabil egyházi hierarchiája, a vallási vezetők képzése is hagy kívánni valót maga után. Létezik ugyan pár iskola, ahol az óbogun vallásos íráskönyv olvasására tanítják a különösképpen érdeklődő híveket, de összességében elmondható, hogy a sorsistenek szertartásait levezetők többségében rokonaiktól és közösségük tagjaitól lesték el a sorsok rítusait.

Azokat az igazhitű ichorvérűeket, akiket a sorsok közvetlenül megszólítanak, a bogunok prófétaként tisztelik. Lánglelkű prókátorként járják a vidéket, hogy szemlátomást céltalanul. Lépteiket a sorsok akarata vezeti, és bármerre járnak is hangjukon a sorsistenek szólalnak meg. Szavaik kinyilatkoztatások, rosszallásuk fenyegető figyelmeztetés, tanácsuk követendő parancsolat.

Asvia, a Jóánya

Asvia kultusza messze földről, az Elsüllyedt tengeren túlról érkezett Fariára, de mostanra mély gyökereket eresztett Velca termékeny talajában. A Jóánya kultuszának idegensége számos, a kontinens egyetlen másik vallásában sem tükröződő furcsaságon átüt.

A legszembeötlőbb alighanem az egyház szigorú matriarchátusa. Bár az istennő misztériumain férfiak is részt vehetnek, és elvértve papok is kerülnek ki közülük, de az egyház belső köreibé csak és kizárólag nők kerülhetnek. A Jóánya tanításai szerint ugyanis Asvia csak a nőket formázta saját képére, csak őket ruházta fel a teremtés princípiumával, csak nekik adott elegendő bölcsességet és szeretetet a gondoskodáshoz. A férfiak helye a nők oldalán van, sorsuk, hogy brutális erejükkel védelmezzék és szolgálják az Asvia szentségét magukban hordozó anyákat.

Fariától a kultusz agresszív monoteizmusa is meglehetősen idegen. Asvia papnői ugyan nem tagadják más istenségek létezését - nehezen is tehetnék, tekintve a kézzelfogható bizonyítékokat -, de fennen hangoztatják, hogy pusztulniuk kell. A Jóánya szemében ugyanis a többi égi hatalmasság gonosz, híveik pedig legjobb esetben is csak tévútra tért szerencsétlenek, akiknek megváltás lesz a halál. A Köztársaság részéről lágyszívű kegyelemnek számít, hogy a polgárjoggal nem rendelke-

zó szabadoktól eltűrik, hogy más istenekhez imádkozzanak, ameddig azt kellő diszkrécióval teszi. Hasonló kegyelemre azonban az igazhitűek vagy hittérítők nem számíthatnak, és a polgárok tulajdonát képező rabszolgák is csak gyors halálban reménykedhetnek, ha pogány szertartásokon érik őket.

Az gyűlölet természetesen csak még több gyűlöletet szül, és cserébe a Jóanya kultuszát Velcán kívül szinte mindenhol ellenséges szemmel nézik, sok helyen tiltják is. Ennek ellenére, legalábbis, ha a dicsekvő velcai papnőknek hinni lehet, a kultusz egyre csak terjed a kontinens asszonyai között, akik titokban, férjük-apjuk elől rejtve imádják a Jóanyát és elsutogott fohászaikban imádkoznak a velcai légiók megérkezéséért.

Asvia, akiben a velcaiak a köztársaság védelmező ősanját látják, kultusza összefonódik a Velcai köztársasággal: templomai az államigazgatási épületek között kapnak helyet, ünnepein az állami vezetők is szerepet kapnak, főpapnőinek szavára még a Polgárok Gyülekezete is odafigyel - sőt mi több, számosan közülük helyet is kapnak ebben a jeles testületben.

Hiába van azonban a Jóanya kultusza a velcaiak életében mindenhol jelen, a vallás legbelső misztériumai a Némák kivételével mindenki elől rejtve van. A Jóanya legelső kultushelye, az Iliana anya által emelt aprócska templom helyén terpeszkedő Szentély az oltárszobát leszámítva tiltott helynek, megszentelt birtoknak számít, ahová csak a megfelelő tisztító szertartásokon átesett, életüket a Jóanya engedelmes és néma szolgálatára ajánlott papnői tehetik be a lábukat. Jó oka van ennek, ugyanis ez Asvia lakhelye, és az istennő látványát csak azok képesek elviselni, akiknek lelkét erre felkészítették. Némasági fogadalmuk szintén a hívek biztonságát szolgálja, hisz Asvia fenségének még az emlegetése is komoly terhet róna a föld egyszerű népének elméjére.

A Némákon kívül Asviának számos rendje és gyülekezete létezik Velcában. A Tiszták Gyülekezetének tagjai arra teszik fel életüket, hogy Velcát a pogányságtól megtisztítsák. Asvia Lányai folt nélküli életvitelükkel igyekeznek a Jóanyához méltó példát állítani a hívek elé. Az Ápolónővérek Asviának a gyermekei jóléte felett őrködő aspektusát követik tevékenységük során, míg a Pajzslányok a Jóanya személyiségének harcias oldalát testesítik meg.

Egyéb hitrendszerek

Ez előbbieken túl még számos istenség és hiedelem osztozik az emberek lelkén Fariában. Akadnak közöttük olyanok, amelyek hosszú múltat és tekintélyes számú hívőt tudnak felmutatni, de csak kevesek szívében tarthatnak számot jelentőségre. A Fűtenger végtelen

sztyeppéjén nyargalók százezrei emlegetik rendszeresen Földapát és Éganyát, de e két távolságtartó hatalmasság helyett inkább az ősök és a természet szellemeinek áldoznak, vagy éppen az egyébként megvetett városlakók isteneihez fohászkodnak.

Olyan istenségek is akadnak, akik hosszú és dicső múlttal büszkélkedhetnek, de annál kevesebb hívővel. Dhivagi valaha az Elsüllyedt Tenger partvidékének meghatározó istensége volt, kultushelyei még Khetriában is megtalálhatóak voltak. Híveinek azt ígérte, hogy ha megfelelő rituálékkal búcsúznak a világtól, lelkük és lényük része lehet az isteni esszenciának, és emlékeik, céljaik tovább élnek Dhivagiban. A túl sok elme, túl sok személyiség azonban idővel még Dhivagi isteni lelkét is felőrölte, és a millió hanggal szóló istenségnek mostanra egyetlen ép elméje sem maradt. Dhivagi szertartásai mostanra borongós, gyászos köntöst öltöttek magukra, és a hívek inkább siratják semmint ünneplik az istenségben feloldódott egykori őseiket. Még közülük is kevesen szánják rá magukat, hogy végnapjaik közeledtével felkeressék istenüket, hogy a halálban a részévé lehessenek. De téved, aki azt gondolja, hogy Dhivagi teljesen jelentőségét veszítette volna, igazhitűi között ugyanis gyakorta felbukkannak eltökélt és radikális személyek, hisz millió hang között, nem nehéz olyat találni, aki szélsőséges cselekedetekre buzdít.

És persze olyan istenségek is akadnak, akiknek a létezéséről is kevesen tudnak, mint például Uhnir, a bosszúálló. Ha hinni lehet Uhnir örült követőinek - ami legalábbis erősen kétséges - az idők hajnalán Uhnir volt az első és egyetlen istenség, de az emberek elárulták és elpusztították istenüket. Sajnos csak félmunkát végeztek, és Uhnir pár rejtőzködő ereklyéje azóta is életben tartja az istenség emlékét és bosszúvágyát. Ezek, az elsőre közönséges, viharvert tárgyak hordozóikat és környezetüket óvatosan manipulálva kézről-kézre járnak, míg találnak valakit, akiben Uhnir bosszújának eszközét vélik felfedezni: Uhnir választottjai megkeseredett és erőszakos emberek, akik úgy érzik a világ összeesküdött ellenük, akiket nagy veszteség ért, és ebbe képtelenek beletörődni. Akik katartikus elégtételre vágnak bármi áron. Márpedig az ár általában halál. Uhnir suttogása előbb-utóbb vérengző ámokfutásba hajszolja ezeket a szerencsétleneket, de mire a hatóságok véget vetnek az uhnirita igazhitű tombolásának - és életének - az ereklye többnyire már új kezekben messze jár.

Ennyiből is látható talán, hogy Fariában ahány templom, annyi szokás. Nincs, aki őszintén azt állíthatná, hogy kimerítő ismeretekkel rendelkeznek a kontinens hiedelmeiről, és Faria végtelen vidékeit járó kalandorlelkű ichorvérűek sok egyéb istennel és vallással kerülhetnek kellemetlenül közeli ismeretségbe.